

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. október 24.
(csütörtök)

Horváth Géza

VAN EGY NÉP

Énekek:394,1-2.4-6, 393

Alapige: Eszter 3,8

„És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy Rólad zenghattunk, drága Urunk, ebben a csodálatos énekben is. Bár az ének írója nehéz körülmények között szenvedett és járta földi vándorútját, mégis másokat szeretett volna biztatni azzal, hogy „van még néked Istened”, aki megpróbál, de tulajdonképpen szeret, és fiává fogad még akkor is, hogyha büntet. Köszönjük Neked, Urunk, hogy emlékeztetsz bennünket is erre, reményünk és erőnk vagy, de megvívhatasz a tengerekkel, az ellenséggel, Ura vagy a halálnak, a természeti erőknek, a betegségnek, Ura vagy a gonosznak és mindennek, mert minden Általad lett, és Nálad *„nélkül semmi nem lett, ami lett”*.

Bocsásd meg, Urunk, sok kételkedésünket, amikor a nehézségekben elcsüggedünk, amikor azt gondoljuk, hogy elfelejtkeztél rólunk, amikor úgy gondolkodunk kicsinyhitűen, hogy Mester, nem bánod, ha elveszünk is! Hogy alhatsz ilyen mélyen? Köszönjük az Ige áldott erejét és biztatását, mert Te nem felejtkeztél el rólunk, ahogy az anya sem felejtkezik el gyermekéről. Köszönjük Neked, Urunk, hogy Te vagy *„a mi oltalmunk és erősségünk”*, és mi is vallhatjuk, hogy *„igen bizonyos segítség”* vagy *„a nyomorúságban”*. Hadd dicsőítsünk Téged, hogy ugyanaz vagy, aki voltál! Hadd magasztaljunk Téged a Te örökkévalóságodért, amellyel mindeneket fenntartasz és igazgatsz, és benne hordozod a mi parányi kicsi életünket is!

Köszönjük, hogy ezen az estén is Eléd jöhettünk, és magasztalunk, hogy az Ige fölé hajthatjuk a mi fejünket. Kérünk, hogy hadd értse mindenki úgy, ahogyan a Lélek megérteti vele.

Ámen.

Igehirdetés

Nézzük meg, Testvérek, azt a körülményt, amelyben elhangzik ez az egyetlen igevers, Hámánnak ez a mondata Ahasvérus király felé. Úgy kezdődik egész történet, hogy két udvarmester gonosz tervet eszel ki, hogy Ahasvérus királyt megbuktassák, majd megöljék. Amikor Márdokeus meghallja, és Eszteren keresztül figyelmezteti a királyt, az ügyet kivizsgálják, valóban úgy találják, hogy a két udvarmester ellene szövetkezett, ezért felakasztják őket. Az akkori kor szokása szerint ez egy nagyon rettenetes és kínos kivégzési mód volt, nem olyan, amire manapság gondolunk.

Elveszik méltó büntetésüket, és ezután hangzik el mai igénk az ószövetségi szakaszból, hogy a király nagy méltóságra emelte – nem Márdokeust, hanem – Hámánt, aki aztán bevádolja a zsidókat, Isten népét a király előtt: *„Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket.”* Tulajdonképpen az váltja ki belőle ezt a haragos, gyilkos indulatot, hogy Márdokeus nem hajlandó előtte meghajolni, mert az akkori kor szokása szerint, akit ilyen magas címre emel az uralkodó, majdnem vele egyenlő rangra, azt éppen úgy kellett tisztelni, mint az uralkodót. Ha a mai helyzetre gondolunk, akkor valakinek a helyette se éppen olyan jogokkal bír bizonyos körülmények között, mint maga az, akit helyettesítenie kell. Ennek az igének néhány üzenetét vegyük el ma este a mi életünkre nézve!

Az első üzenet az, hogy Isten gyermeke, ahogy látjuk, megvédi az idegen királyt, megvédi az életét és hatalmát. Vajon miért tesz így Márdokeus? Miért biztatja Esztert, hogy szóljon a királynak, és vizsgálják ki az ügyet, mert meg akarják ölni? Azért, Testvérek, mert Márdokeus tudja azt, hogy a valódi Király és a valódi Úr az ő Istene. Az ő sorsa nem attól lesz jobb vagy rosszabb, az ő élethelyzete nem attól lesz kívánatosabb vagy kevésbé kívánatos, hogy ki az uralkodó, hanem ő egészen világosan és bizonyosan tudja, hogy ő az Isten kezében van, hogy azokban az időkben is, amikor Isten népét megszorítják, az Isten népe élhet lelki életet.

Eszembe jut az egyik elődöm, akinek a szolgálata alatt Isten megadta az ébredést az előző gyülekezetünkben 1948-tól 1960-ig. 1990-ben, amikor már kicsit enyhébb volt a lelki szorítás az Isten népe felé, és visszahívtuk egy csendesnapra szolgálni, akkor azt mondta nekem egy beszélgetésben, hogy tudod, azok az idők nehezebbek voltak, de szebb volt. Megdöbbsentett engem, hogy abban az időben, 1948-tól kezdődően, amikor talán sokan úgy gondolkoztak, hogy nem lehet lelki életet élni, és illegalitásba kell vonulni, valaki azt mondta: tudod, szebb volt. Pedig sok üldözést szenvedett, lestek az életére éjszakánként is, hogy mikor jön haza, rendőri felügyelet alá helyezték, mint az akkori hívő lelkipásztorokat, és ezzel együtt azt mondta, hogy akkor nehezebb volt, de jobb volt.

Igen, mert Isten gyermeke nem úgy gondolkodik, hogy ki az uralkodó, hanem úgy, hogy *„az Úr uralkodik, örüljön a föld!”* És vallja a zsoltárral együtt, hogy a mi életünk nem az ő kezében van, nem az ő jóindulatától függünk, és

nem az ő törvényei fognak igazán szorítani bennünket. A hívő ember tudja, hogy a lelki élet mindig azt jelenti, hogy ha kell, a katakombákban szólal meg a dicsőítő ének, ha kell, akkor az istállókban, ha kell, akkor lefüggönyözött, besötétített szobákban. Amikor olyan államhatalom és olyan vezetés van egy országban, amely nem nézi jó szemmel Isten ügyét, Isten népét, Isten népe lelki életét, Isten gyermeke az Úrral van kapcsolatban! Van egy földi uralkodója, földi helytartója, de az igazi küriosz, ahogy az első keresztyének vallották, Küriosz Krisztus! Krisztus az Úr, Krisztus uralkodik, a mi Urunk Krisztus. Még akkor is, hogyha Cézár, Domitianus, Diocletianus, Traianus császárok igyekeztek megszorítani a keresztyéneket, még akkor is, hogyha az oroszlánok elé vetették őket, tudták, hogy életük ideje az Úr kezében van. És Márdokeus, ezért teszi azt, amit tesz, mert tudja, hogy olyan Istenünk van, aki királyokat emel és királyokat dönt, aki megengedi, hogy ez az uralkodó Ahasvérus, uralkodjon, de aki bármelyik percben ezt az uralkodót elteheti az útból.

Aztán a második, ami miatt Márdokeus figyelmezteti a királyt, az az, Testvérek, hogy Isten gyermeke nem érthet egyet azokkal, akik meg akarják dönteni a hatalmat. Isten gyermeke nem érthet egyet azokkal, akik puccsot készítenek elő, galád, aljas és fondorlatos módon törnek a hatalom életére. Még akkor se, hogyha tudjuk vagy sejtjük, hogy ők Isten népe ellenségei, hogy semmi jóra nem számíthatunk, ha ők uralmon maradnak. Tulajdonképpen Márdokeus ezzel elismeri, hogy Isten helyezte oda, Isten akarata tündökölt előtte. A bűneset után Isten belehelyezte a világba a felettes hatalmat. (Erről az Újszövetség is beszél, a Róma 13-at jó elolvasnunk és tudomásul vennünk, ahogy Pál apostol tanít erről.) Milyen csodálatos, amikor elismeri, hogy ő nem véletlenül került oda, ő nem egy emberi választás alapján került oda, hanem Isten megengedte.

A harmadik, ami miatt Isten gyermeke ilyenkor szól, az az, hogy sem tevélegesen, sem hallgatólag nem állhat a bűnt cselekvők mellé. Tehát nemcsak a király ellen nem állhat, hanem a bűnt cselekvők mellé sem állhat társul.

És amikor mindez megtörténik, és megmenekül a király, a gonosztevőket felakasztják, akkor a következő mondat így hangzik: *„ezek után nagy méltóságra emelte Ahasvérus király Hámánt”*. Hát ezek után azt várnánk, hogy Márdokeus valamiféle kitüntetésben részesül, vagy magas posztra emelik, és mégis azt olvassuk, hogy Hámánt emelik méltóságra.

Nekem nem az a megdöbbenő, ami a Bibliában van, hanem az, ami nincs benne! Nem olvassuk azt, hogy Márdokeus ezen felháborodott volna. A Bibliában nincs benne, hogy Márdokeus ezért szomorkodott volna egy pillanatig is, vagy emiatt irigy lett volna, hogy Eszterrel ezt megbeszélte volna, vagy hogyan történhetett ilyen, hogy nem én kapok kitüntetést, nem engem visznek előrébb a ranglétrán, hanem pontosan azt az embert, aki semmit nem tett, és nem kesereg, és nem háborog.

Testvérek, a mai igéből tanuljuk meg, hogy a hívő ember itt a földön nagyon sokszor szenved el igazságtalanságot, és nemcsak úgy igaz, hogy a hívő ember szenved el igazságtalanságot, hanem ha az igekötőt az ige elejére tesszük: a hívő ember elszenvedti az igazságtalanságot. A hívők is, hogyha igaz-

ságtalanság éri őket, nagyon nehezen szenvedik el. Rámegy nagyon sok békés óra, rámegy nagyon sok nyugalmas napunk, rámegy egy-két hét, ha több nem is, de a hívő ember is nagyon nehezen szenved el az igazságtalanságot, hogyha más kapja a jutalmat, vagy olyasvalaki kapja, aki nem érdemli meg.

Volt egy kedves hívő színész, Mezey Mária, talán az idősebbek emlékeznek rá, aki Budakeszin lakott és ott is halt meg, akiről tudtuk, hogy ő az Úr gyermeke. (Könyve is jelent meg Vallomástöredékek címmel, érdemes elolvasni.) Mezey Mária a veszprémi filmfesztiválon lépett fel utoljára, amikor már a függönyt fogva elszavalta Babits csodálatos versét, hogy „az Úristen őriz engem / mert az Ő zászlóját zengem”, és akkor már oxigénpalackon volt talán évek óta, és éppen csak annyira tudott elszakadni az oxigénpalacktól, míg nagy nehezen ezt a verset elmondta. Mezey Mária nagy színész volt, és amikor megtudták, hogy ő hívő ember, akkor kitették, és a színház lépcsőjét kellett mosnia. És elmondta, hogy bizony nem volt könnyű megharcolnia, míg Isten elvégezte a szívében, hogy az a lépcső, amit ő mosott, azon tized-, huszadrangú színésznőcskék lépdeltek, és kapták a főszerepet, és helyette ők játszották el, ő meg moshatta a lépcsőt.

Testvérek, Isten gyermeke hogyan áll meg ebben a világban? Hogyan tudunk mi esetleg egy ilyen helyzetben bizonyosságot tenni a mi Urunkról? Egy lelki ének jutott eszembe, hogy nekem Jézus örök nyereség. Az én jutalmamat miért várom földi emberektől? A jutalmat miért várom földi hatóságtól, esetleg a főnökeimtől? Az Úr Jézus Krisztus kijelentette, hogy „*íme hamar eljövök, és az én jutalmam velem van!*” Pál apostol azt mondja: az én jutalmam ott van Nála letétbe helyezve, „*végezetre eltételezt nekem az igazság koronája*”. Mi meg, Testvéreim, itt a világban olyan sokszor ácsingóznak egy kis jutalom után, egy kis világi jutalom után, a dicséret után, hogy vegyenek észre, hogy mit tettem. Ahelyett, hogy azt mondanánk, ki az én Uram, ki az én Megváltóm, ki az én Jézusom! Milyen csodálatos lenne, Testvérek, hogyha egyszer így viselnénk el hátratételt, így viselnénk el igazságtalanságot, így próbálnánk elviselni azt, hogy amikor valaki más kapja meg azt, ami nekem járt volna! Én ismertem kedves, hívő testvéreket, akik bizony már az életük vége felé sem tudnak elengedni dolgokat, sérelmeket, nem tudják elengedni, hogy nem eléggé rehabilitálták őket 1990 után, amikor jöttek a rehabilitációk. Nem bírták elviselni sokan, hogy olyanokat meg rehabilitáltak, akiket nem is kellett volna.

Mit olvasunk Márdokeusról? Az beszél nekünk a legtöbbet, hogy semmi olyat nem olvasunk, hogy háborogna a lelke, hogy felemlegetné ezt a sérelmet, hanem „bizzál: ügyed az Istené”, „népét Ő el nem ejtené”. És így mondja Jézus a Máté 6-ban – „*a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván*”. Nem látam még senkit, akinek Isten adósa maradt volna. Azt mondja Jézus Krisztus egyszer a tanítványoknak, hogy „*bizony mondom néktek, senki sincs, ... aki százannyit ne kapna ... és örök életet*”. Mikor a tanítvány odaáll: Mester, de nekünk mi lesz a jutalmunk? „*Bizony mondom néktek, senki nincs*”, nem maradok adósod. Azt mondja az Úristen, hogy „*kipótolom néktek az esztendőket*” – mondja a Jóel könyvében – „*amelyeket tönkretett a sáska, a szöcskő, a csere-*

bogár, ... az én nagy seregem". Ez az igazi kárpótlás, Testvérek! Isten azt mondta, hogy Ő kárpótolja az Ő gyermekeit. A Lukács 16-ban van az egyik legszebb kárpótlás, amikor a szegény, nyomorult Lázár felvitetik a mennybe, és azt mondja az Ige: *„Ez vigasztaltatik”* az Ábrahám kebelében. Nem kapott ő jutalmat. Igazságtalanság történt vele, még a morzsákból sem kaphatott. A kutyák nyalták a sebeit. Ott ült, mint egy koldus a gazdag kapujában, és amikor meghal, akkor vigasztaltatik, és körülveszi a menny minden fénye, minden dicsősége, minden áldása. Azt mondja az Efézusi levélben Pál apostol, hogy *„áldott legyen az Isten, ... aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban!”* Hogy mondja az énekünk? *„Emeld fel hát lelkedet, / hagyj el minden földi vágyat, / bízd rá arra szívedet, / kiből idvességed árad!”* Márdokeus hívó ember, mert ezt tudja. Kaphatott volna jutalmat, el is vette volna örömmel, egész biztos tudott volna vele mit kezdeni, de ha nem kapja meg, akkor se háborog, mert tudja, hogy neki olyan gazdag Istene van, aki mindent kipótol neki.

Hámán ráadásul még beárulja, mert ő nem hajlandó leborulni, mert úgy gondolkozik Márdokeus, hogy *„az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Neki szolgálj”*, és nem borulhat le ember előtt, és nem hódolhat, és nem tisztelhet teremtményt a Teremtő helyett. A Róma 1-ben Pál apostol is véteklül rója fel, bűnül teszi Isten népe elé, hogy elkezdtek imádni a teremtményt a Teremtő helyett, vagy tisztelni, vallásos tiszteletben részesíteni. Ne felejtsük el, kétféle tisztelet van a Bibliában! Van egyfajta tisztelet, amire azt mondja a Szentírás, hogy *„tiszteld atyádat és anyádat”*, igen, azt meg kell adni az apámnak, az anyámnak, a szülőknek, az előljárónak, a főnöknek, az iskolában a tanárnak meg az igazgatónak, meg még a közös képviselőnek is a társasházban, ahol lakom: tiszteld! És van egyfajta tisztelet a Bibliában, amit úgy hívunk, hogy vallásos tisztelet: valakit hódolva tisztelni, vallásos tiszteletben részesíteni. És ezt Márdokeus nem teheti, ő Hámánt nem tisztelheti vallásos tisztelettel. Az ember teremtményt nem tisztelhet vallásos tisztelettel, akármilyen jók lehetnek földi életükben, akkor sem tisztelünk teremtményt. Az angyal azt mondja János apostolnak, felállítja, mert térdre hull előtte, hogy: *„meglásd, ne tedd, mert szolgáló vagyok”*, én is az Urat szolgálom, én is Őelőtte borulok le! Az angyalt nem lehetett imádnia Jánosnak. Akkor Márdokeus hogyan borulhatna le egy Hámán előtt, egy ember előtt, hogyan tisztelhetné őt vallásos tisztelettel? *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* – mondja a Cselekedetek könyvében Péter és János.

Amikor Hámánél akarja érni, hogy Márdokeust és ezt a népet kérjék számon, és irtsák ki, elhangzik a Bibliának egy olyan mondata, Testvérek, ami egy gonosz ember szívéből származik, mégis Isten Szentlelke beemeli a Szentírásba, beemeli a kánonba azért, hogy legyen számunkra üzenete ennek az igének. Azt mondja: *„Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában”* – 127 tartományról van szó, tehát a méd és perzsa birodalom Indiától fogva Etiópiáig 127 tartomány, a világ akkor ismert legnagyobb birodalma volt ez a birodalom. Azt mondja: *„Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, az ő törvényei*

különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket.” Ó, Testvérek, olyan szép mondat ez, amire tulajdonképpen az utolsó mondat kivételével – „nem illik úgy hagyni őket” – azt mondom, hogy bárcsak ma ezt el lehetne mondani Isten népéről! Bárcsak ma a hívő népről ezen a világon ezt lehetne elmondani! „Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között.”

Azért érdekes ez a két szó, hogy „elszórva és elkülönítve”, mert ebből két dolgot tudunk meg. Az „elszórva” a fizikai állapotukat jelenti, hogy el vannak szórva minden tartományban, sok városban, sok faluban van 1-2-3-5-10-100 hívő, ez a fizikai hollétük. Az „elkülönítve” pedig a lelki hogylétük. Tehát, hogy helyileg hol vannak, és hogy lelkileg hogyan vannak.

A szétszóratásról a hívő nép nem tehet. Például gondoljunk arra, amikor Claudius császár Rómából a zsidókat kiűzi. Jön egy rendelet, hogy a zsidóknak el kell hagyniuk Rómát, így kerül például Korinthusba Akvila és Priscilla. Majd mennek tovább Efézusba, vándorolnak tovább. Isten népe nem tehet arról, hogy szórványban él. Jakab apostol így kezdi a levelét, hogy „az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek”. Azért, mert tudja, hogy szét vannak szórva, de valahol megtalálható.

Az pedig, hogy elkülönítve, azt jelenti, hogy hogyan él. Ez azt jelenti, Testvérek, hogy a fogság ideje alatt már több évtized eltelt, de ők nem olvadtak be, ők megtartották a különbözőségüket, nem olvadt be Isten népe. Ez azért fontos nekünk, mert ma minden az ellenkezőjét harsogja: be kell olvadni! Egyetlen országot, egy nagy uniót, egy világvallást akarunk, legyen egy vallás! Az én vágyam is az: legyen egy biblikus vallás, jöjjön mindenki! Csak az a baj, hogy sokan úgy gondolják: jöjjön az övébe! És évtizedek alatt ők meg tudták tartani, ők ragaszkodtak hitvallásukhoz. El vannak különülve. Most már lehet, hogy büntetni is fogják, ha valaki elkülönül, a világi hatóság fogja ezt büntetni, mert ma az van, hogy be kell olvasztani mindenkit. Isten népe, az a lelki nép, amelyikről énekeljük, hogy egy nép és egy sereg. Isten népe el van különülve, nagyon jól kimutatható, hogy hol vannak.

Azt mondja, hogy „az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti”. Mások a törvényei. Testvérek, olyan rettenetes azt látni a lelki életben, hogyha hívőknek nincsenek meg a saját maguk lelki törvényei, hanem igazodnak a világ szabályaihoz. A Biblia szerint a törvény Isten kijelentett akarata, amely így kezdődött: Sömá, Jiszráel, „*halld, Izráel, az Úr, a mi Istenünk egy Úr*”. Isten kijelenti az Ő akarata, tudhatjuk, hogy mi az Ő akarata, megvannak a törvényei, ez azt jelenti, hogy azok a hívők, akik elkülönültek, azok Isten akarata szerint tudnak és akarnak járni és élni, és nem a világ folyása szerint. Pál apostol a hívőknek azt mondja: „*melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint*”, a pogányok akarata szerint, a világ törvényei szerint. Mert ezt mondja a világ, így mondja a szomszéd, ezt hallom a boltban, ez ma a szokás, ó, de hányszor hallom ezt! Isten törvényei, örökkévaló akarata pedig ki van jelente. Isten népe az Úr számára van elkülönítve, félretéve, ehhez nem szabad nyúlni, nép, akit az Úr véd – mondja egyik helyen a Szentírás.

Tehát, a király törvényeit nem tartják meg, ez egy féligazság, de a Sátán a hívő népet csak hazugsággal tudja vádolni, tehát nem mondhatja az igazságot. Még ha van is benne igazság, de a féligazság láttán meg az igazságtalanság kapcsán tulajdonképpen mindig csak hazugsággal tudja bevádolni Isten népét: „*a király törvényeit nem teljesíti*”. Mert hol van itt az igazság? Tulajdonképpen a király törvényeit megtartották. Itt azokat a törvényeket nem tartották meg, amit a király esetleg kiadott, és a lelki életükre vonatkozott, azokat nem tartották meg. Tehát, a király törvényeit, hogy mennyi adót kell fizetni, mennyi útdíjat kell fizetni, a hívőknek is meg kellett tartani, mert benne éltek egy országban, és az ország törvényei vonatkoztak rájuk. Itt azokra a törvényekre gondol, ha olyan törvényt hoz a felső hatalom, ami Isten törvényével ellenkezik. Vannak törvények nálunk is, amit megalkot az Országgyűlés, és a minisztériumban nem hozhatnak olyan törvényt, ami azt felülbírálja, vagy egy önkormányzat nem hozhat olyan törvényt, ami azt felülbírálja.

De ha az a törvény olyan, ami Isten törvényével ellenkezik, akkor Isten népének az Úr akaratához kell ragaszkodnia, nem adhatja fel, és nem mondhatjuk azt, hogy más kor van, már új idők vannak, új szelek fújnak, most már a XXI. század posztmodern világában élünk. „*Istennek kell inkább engedni*”, mert az a törvény nem lehet a Bibliával ellentétes. Törvényeit nem tisztelik? De igen, csak azokat a törvényeket nem tisztelik, amiket Isten és Isten ügye ellen hoz valaki, Isten akarata ellen, szembemegy az Úrral. Isten népe mindig azt mondja: „*az Úr a mi bíránk, ... az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket*”, mi Hozzá ragaszkodunk, mi Neki engedelmeskedünk!

Ó, Testvérek, milyen nagy csoda lenne most, a reformáció hónapjában, és imádkozzatok ezért velem együtt, hogy a mi protestáns és református népünk, és benne a hívők elkülönülve éljenek, Isten törvénye szerint, nem beolvadva, nem feladva régi, atyáinktól örökölt drága hitünket, amelyet Isten szerzett, és adott nekünk kegyelemből, és drága hitvallásainkat nem feladva, ezek mentén vagyunk hajlandók menni! Milyen jó lenne, ha ma azt lehetne mondani a reformáció népére, a reformáció örököseire, hogy ma is megvan ez a nép, el van különülve, és el van szórva! Vannak mindenütt, ez nem baj, mert legalább ott is tüzet tudnak gyújtani, ott is bizonyosságot tudnak tenni. Az meg még inkább jó, hogy el vannak különülve, mert nagyon jól körülhatárolhatók, hogy én az Úré vagyok, és ezt felvállalom, ezt hirdetem, ezt látják, ezt tudják, és ezt, ha valaki komolyan, bátran felvállalja, tiszteletben fogják tartani!

János meg Péter azt mondják a Cselekedetek 4-ben: „*nincsen senki másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk*”. És rá akarják venni őket, hogy ne prédikáljanak, mert az ellenség ettől fél mindig a legjobban. Isten népe bárcsak tudná, hogy az Ige, az evangélium „*Isten hatalma minden hívő üdvösségére*”, a pogányok, az ellenség meg megvész, ha hirdettetik a Krisztus! Néhány évvel ezelőtt feltett nekem egy kérdést a konfirmációs órán valaki, hogy mondd már meg, hogy van az, hogy mindenki azt mondja, övé az igaz vallás, mindenki a sajátjához ragaszkodik, és azt mondja, hogy neki van igaza? Én most jöttem rá, ami-

kor ezt az ígét felolvastam, milyen egyszerű! Aki azt hirdeti, hogy *„nincsen senki másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név”*, az az igaz egyház. Amelyik erre meg nem ezt vallja, az meg a hamis, és nem számít, hogy hányan vannak, milyen épületeik vannak, hogyan zúg a harang. Aki erre úgy reagál, hogy az összes főpap odajön, minden írástudó, minden farizeus, aki csak ott találta Jeruzsálemben, mind ott van, és felbolydulnak, mint egy méhkas, úgy támadják az apostolokat, hogy ebben a népben ne tanítsanak. Aki felvállalja az ígét, ott van igaz egyház, ahol azt mondják: *„nincsen senki másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”*. Az meg hamis, amelyik ennek ellene támad. Nem számít, hogy mit vall, milyen réginek tartja magát, nem számít, hogy mire hivatkozik, az hamis felekezet, hamis vallásos csoport. Isten népe pedig az, aki ezt vallja: *„Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”*, mert ez a legnagyobb törvény. Istennek ez a legnagyobb akarata, hogy *„ez az én szerelmes Fiam, Őt hallgassátok!”* Éppen ezért, aki Jézust követi, aki Jézust szereti, aki a golgotai kereszthalálába és vérébe tud megmosódni naponta, és hirdeti a többieknek, hogy nincs az üdvösségnek más útja, Solus Christus, egyedül Krisztus, az a nép az, amely el van szórva, de el van különítve, amely Isten népe. Ezért énekeltük ezt az éneket: ne feledd, ki népe vagy, *„Sion, addig meg nem dőlhetsz, / míg oltalmad Istentől lesz!”* Ez nem egy megmaradt nép, hanem egy megtartott nép, azért, mert Isten tartja meg, Isten hordozza, Isten terve fog megvalósulni, és Ő viszi tovább őket.

Hadd fejezzem be azzal, amit a Heidelbergi Káté 54. kérdés-feleletében megfogalmaztak elődeink, amikor az egyházzal beszélnek, erről a népről, amelyet Jézus Krisztus megváltott, megszentelt, elhívott, összegyűjtött *„a világ kezdetétől fogva annak végéig”* *„az egész emberi nemzetségből”*. Az utolsó mondatban pedig ez áll: *„hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok”*. Vajon velem együtt tudod-e mondani, hogy hiszem, hogy a közé a nép közé tartozom én is? Lehet, hogy *„meghajszolt, megvetett, / de szent megújulásért / és békéért eped”*, de a közé a nép közé számláltatom, és inkább vállalom *„az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét”*, *„nézvén a hit fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra”*.

Imádkozzunk!

Uram, áld és magasztal Téged a mi szívünk. Dicsőítünk és hálás szívvel jövőnk Eléd azért, amiért Te vagy a mi Istenünk, amiért Hozzád tartozunk, mert lehajoltál hozzánk, elküldted Jézust, hogy *„megkeresse és megtartsa, ami elveszett”*. Lehajolt a mi életünkhöz, és megtartotta, odavont az Ő népe közé, és köszönjük, hogy mi oda tartozhatunk.

Bárcsak így élnénk, elkülönítve! Őrizz meg bennünket attól, hogy a világ szabályai, szokásai, elvárásai szerint éljünk, és ne a Te akaratodhoz ragaszkodjunk! Hadd mondjuk naponta Neked, *„taníts meg engem a Te akaratodat teljesítenem, mert Te vagy Istenem”!*

Ámen.